

WYROK TRYBUNAŁU**z dnia 20 marca 2013 r.****w sprawie E-3/12****Państwo norweskie, reprezentowane przez Ministerstwo Pracy, przeciwko Stigowi Arne Jonssonowi***(Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 – Zabezpieczenie społeczne pracowników migrujących – Zasiłki dla bezrobotnych – Pobyt na terytorium innego państwa EOG – Warunek rzeczywistej obecności w państwie ostatniego zatrudnienia uprawniający do zasiłku dla bezrobotnych)**(2013/C 277/07)*

W sprawie E-3/12 państwo norweskie, reprezentowane przez Ministerstwo Pracy, przeciwko Stigowi Arne Jonssonowi – WNIOSK skierowany do Trybunału przez *Borgarting lagmannsrett* (norweski sąd apelacyjny) na podstawie art. 34 Porozumienia pomiędzy państwami EFTA w sprawie ustanowienia Urzędu Nadzoru i Trybunału Sprawiedliwości dotyczący przepisów w zakresie swobodnego przepływu pracowników na terenie Europejskiego Obszaru Gospodarczego, Trybunał w składzie: Per Christiansen (pełniący obowiązki przewodniczącego) i Páll Hreinsson (sędzia sprawozdawca) oraz Martin Ospelt (sędzia *ad hoc*), wydał w dniu 20 marca 2013 r. wyrok zawierający sentencję następującej treści:

- 1) Artykuł 71 ust. 1 lit. b) ppkt (i) rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 stoi na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego, zgodnie z którym prawo do wypłacania zasiłku dla bezrobotnych jest uzależnione od rzeczywistej obecności na terytorium danego państwa EOG. Taki przepis nie może być stosowany wobec osób, o których mowa w art. 71 ust. 1 lit. b) ppkt (i) tego rozporządzenia.
 - a) W takim przypadku nie jest istotne, czy osoba bezrobotna mieszka w państwie położonym w pobliżu państwa ostatniego zatrudnienia.
 - b) Co więcej, w okolicznościach takich, jak sytuacja pozwanego w postępowaniu głównym, nie ma znaczenia dla stosowania art. 71 ust. 1 lit. b) ppkt (i), że osoba bezrobotna rejestruje się jako poszukująca pracy i ubiega się o przyznanie zasiłku dla bezrobotnych w swoim państwie zamieszkania.